

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **V. G.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-380/ZA-ZA11-ZA17-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce namítl porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť již jednou byl vystaven mučení a na základě zpráv o zemi původu lze dle žalobce usuzovat, že v případě návratu do této země by byl mučení vystaven opětovně. Žalobce se obává, že mu hrozí pronásledování ze strany státní moci za

nesplacení dluhu a mučení anebo nelidské a ponižující zacházení ze strany policie. V této souvislosti poukázal na definici pronásledování uvedenou v § 2 odst. 4 zákona o azylu a na čl. 11 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (dále jen „MPOPP“). Porušení čl. 11 MPOPP lze dle žalobce považovat za závažné porušení lidských práv ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Dále odkázal na definici doplňkové ochrany uvedenou v § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že za vážnou újmu se dle § 14a odst. 2 písm. b) považuje i trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobci přitom v zemi původu hrozí vězení za nesplnění smluvního závazku.

3. Žalobce dále citoval z několika zpráv o zemi původu týkajících se Ázerbájdžánu. Namítl, že žalovaný nedostatečně pracoval se zprávami o zemi původu a nezohlednil okolnosti vyplývající z těchto zpráv ve prospěch žalobce. Předně poukázal na zprávu Freedom House: svoboda ve světě 2016, ze dne 20. 6. 2016, podle níž má v Ázerbájdžánu docházet k represivním aktivitám ze strany policie (čehož se obává i žalobce). Při vymáhání přiznání se podle dané zprávy někdy používá mučení. V souvislosti s činností policie v Ázerbájdžánu žalobce dále citoval výroční zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016. Konkrétně pasáž věnovanou násilnému rozeznání (slzný plyn, zvukové bomby, pronásledování a bití demonstrantů) pokojné demonstrace proti úmrtí Bahruze Hadžijeva na policejní stanici ve městě Mingčevir dne 22. 8. (pravděpodobně roku 2015) a sdělení vězně Ilgara Mammadova svému právníkovi, ze dne 16. 10. (rovněž bez uvedení konkrétního roku, pravděpodobně tedy 2015) o fyzických útocích ze strany vězeňských dozorců vůči jeho osobě.
4. Kromě toho žalobce odkázal na zprávu žalovaného k bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu ze dne 14. 12. 2016 a výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016. Poukázal na pasáž zprávy žalovaného zmiňující výskyt mučení a jiného krutého zacházení ze strany bezpečnostních složek a nedostatečné podmínky ve vězení. Z výroční zprávy Human Rights Watch 2016 žalobce uvedl citace týkající se smrti zadrženého Bahruze Hadžijeva na policejní stanici v Mingčeviru, smrti vězně Elšada Babajeva, zemřelého v prosinci 2014 ve vězení, jehož sestra následně zveřejnila fotografie jeho těla se zjevnými známkami páchaného násilí a případ již shora uvedeného Ilgara Mammadova, který byl fyzicky napaden nejdříve spoluvězni, následně pak pracovníky věznice. Ze závěru výroční zprávy žalobce citoval postoj komisaře Rady Evropy pro lidská práva, který uvedl, že vnímá „*zřetelný vzorec ázerbájdžánských represí proti těm, kdo vyjadřují nesouhlas či kritiku směrem k úřadům.*“
5. Žalobce tedy navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a použité informace o zemi původu. Domnívá se, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro své rozhodnutí. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a že neexistují důvody k udělení mezinárodní ochrany ani dle § 13, § 14, § 14a nebo § 14b zákona o azylu.

7. K žalobcem citovaným pasážím zpráv o situaci v Ázerbájdžánu žalovaný uvedl, že žalobce nijak nekonkretizoval, jak by se tyto pasáže měly týkat konkrétně jeho osoby. Žalobce jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl problémy s dluhy, do kterých se dostal během své podnikatelské činnosti. Tyto se snažil před odjezdem z Ázerbájdžánu umořit tím, že na svého věřitele, obchodního partnera, převedl veškerý svůj majetek. Neuvedl však, jak jeho snaha o umoření dluhů dopadla, ani jaké by mu v případě nesplacení dluhů a návratu do Ázerbájdžánu hrozilo nebezpečí. Nesdělil ani jiné skutečnosti, pro které by snad mohl být vystaven výše uvedeným negativním jevům, které jsou obsahem citovaných pasáží. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005 č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, podle něhož skutečnost, že v určité zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, neznamena, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Pokud žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není, respektive nemůže mít z takového pronásledování odůvodněný strach, nebo takové skutečnosti ani netvrdí, nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
8. Ani pokud jde o možné udělení doplňkové ochrany, žalobce nekonkretizoval ve vztahu ke své osobě obavu z vážné újmy. Žalovaný v této souvislosti odkázal na usnesení NSS ze dne 5. 8. 2010, č. j. 7 Azs 30/2010 – 136. Žalovaný na základě skutečností sdělených žalobcem nedospěl k závěru, že by v jeho případě šlo dovodit nebezpečí špatného zacházení s žalobcem ze strany státních orgánů, které by bylo možné vyhodnotit jako mučení, nelidské či ponižující zacházení. Žalobce opětovně zmiňoval svou obavu, že nebude schopen splatit dluh a z toho důvodu mu hrozí mučení anebo jiné nelidské zacházení. Konkrétní skutečnosti, proč by takovému zacházení mělo dojít, žalobce nesdělil, netvrdil žádné nestandardní jednání vůči své osobě ze strany státních orgánů, či soukromých osob.
9. Žalovaný poukázal také na bezproblémové a plánované vycestování žalobce ze země původu do ČR na české vízum. Z podkladových zpráv plyne výskyt řady negativních jevů zasahujících i oblast dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu, nicméně tato skutečnost nezakládá důvodnost předpokladu, že právě žalobce bude v případě návratu nucen čelit jejich konkrétním projevům.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.
11. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že dne 15. 5. 2017 byl žalobce v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), transferován z Düsseldorfu na území ČR s tím, že ČR je odpovědná k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané na území Spolkové republiky Německo. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že se narodil ve městě Bejlagan, nedaleko ázerbájdžánsko-íránských

hranic, je ázerbájdžánské národnosti. Ázerbájdžán opustil dne 8. 9. 2016, kdy letecky odcestoval z města Gebele přes Istanbul do Prahy. Z Prahy následně odjel do Berlína požádat o mezinárodní ochranu. Politika žalobce dle jeho vlastních slov nezajímá. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se v Ázerbájdžánu ocitl v nebezpečí života, neboť v důsledku změn kurzu dolaru se dostal do velkých dluhů. Svému obchodnímu partnerovi dal „*plnou moc na svůj majetek, aby mu uhradil ztráty, aby se vyhnul krevní mstě a nemělo to pro něj celé větší následky.*“

12. Během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce víceméně zopakoval výše uvedené skutečnosti. Doplnil něco málo ke svým rodinným poměrům, a sice že v Ázerbájdžánu žil se svými rodiči, které musel živit a současně pomáhat i ženatému bratrovi. Všichni zůstali v Ázerbájdžánu, v Evropské unii nemá žádné rodinné příslušníky ani jiné sociální vazby. Jiným problémům, než těm, které uvedl v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu, v Ázerbájdžánu čelit nemusel. Neměl problémy se státní správou, policií, soudy ani armádou. Opustit Ázerbájdžán se rozhodl poté, co zjistil celkovou výši svého dluhu (ten dosahoval hodnoty 10 000 amerických dolarů). Za účelem jeho splacení přenechal svému věřiteli, který byl jeho přítelem a současně společníkem v podnikání, plnou moc k prodeji veškerého svého majetku. Žalobce dále uvedl, že neví, zda cena za prodané věci pokryje celou výši dluhu, pokud ne, mohl by s tím mít velké problémy. Sám neví, co by se mu mohlo stát, je to pro něj strašidelné. Jednalo se o důvod jeho vycestování z Ázerbájdžánu – rád by začal pracovat a vést nový, normální život. Německo zvolil za svoji cílovou zemi proto, že z doslechu ví, že je tam práce, sociální jistoty a bezplatné vzdělání. Německé vízum si neobstaral proto, že mu bylo řečeno, že je jedno, zda má české či německé vízum, protože se jedná o Schengenský prostor a německé vízum nebylo tak jednoduché získat.
13. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle něž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Žalobce ve vztahu k § 12 zákona o azylu namítl, že se obává, že mu hrozí pronásledování ze strany státní moci pronásledování za nesplacení dluhu. Poukázal na čl. 11 MPOPP, podle něž „*[n]ikdo nebude uvězněn pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.*“ V postupu státní orgánů v jeho zemi původu lze dle žalobce spatřovat závažné porušení lidských práv ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
15. K předmětné námitce krajský soud konstatuje, že z žalobcem uváděných skutečností nijak neplyne, že by mu hrozila újma za *uplatňování politických práv* [ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu] či z *důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů* [ve smyslu § 12 písm. b) téhož zákona]. Pro udělení azylu podle § 12 cit. zákona přitom nestačí, že žadatel o mezinárodní ochranu je pronásledován, či že má odůvodněný strach z hrožící

újmy, která dosahuje intenzity pronásledování. Zároveň musí být splněny i další kritéria, jedním z těchto kritérií pak je, že se musí jednat o pronásledování z azylově relevantních důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 – 119). Žalobce však dle svých vlastních slov opustil Ázerbájdžán proto, že se v důsledku změn kurzu dolaru dostal do velkých dluhů, nikoliv z obav z újmy, která by mu hrozila z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů.

16. Také Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že ekonomické potíže v zemi původu a obavy z věřitelů související s neuhrazením dluhu nejsou důvodem pro udělení azylu (viz např. rozsudky ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49). Ázerbájdžán je sice státem, v němž vládne autoritativní režim a v němž jsou základní práva jeho občanů respektována pouze v omezené míře. Jestliže zde však žalobce nebyl vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů, respektive nemá odůvodněnou obavu z takového pronásledování, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79). Za těchto okolností krajský soud nepovažoval za nezbytné zabývat se blíže otázkou, zda jsou splněny další kritéria nezbytné pro udělení azylu dle § 12 citovaného zákona (například jestli vůbec má odůvodněný strach z hrozící újmy, která dosahuje intenzity pronásledování).
17. Žalobce dále namítl, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí mučení anebo nelidské a ponižující zacházení ze strany policie. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
18. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
19. Obavy z mučení anebo z nelidského a ponižujícího zacházení ze strany policie, byť v konkrétním případě nejsou splněny kritéria pro udělení azylu, mohou za jistých okolností založit nárok na udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012 – 68). V nyní posuzovaném případě však tomu tak není, žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.
20. Při posuzování důvodnosti obav, že žadatel o mezinárodní ochranu utrpí vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, se aplikuje test „reálného nebezpečí“. Ve

vztahu k hrozbě mučení a nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy musí být splněno, že žadateli hrozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ je pak nutno rozumět, *„že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82). Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobci vážná újma ve smyslu citovaného ustanovení zákona o azylu nehrozí. Zdůraznil, že žadatel musí zpravidla předložit nějaké zvláštní rizikové faktory týkající se konkrétně jeho osoby. Samotná obecně špatná situace v zemi původu zásadně pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí.

21. Krajský soud se ztotožňuje s uvedeným závěrem žalovaného. Nejprve je přitom nutno uvést, že žalobce ve své žalobě (respektive v jejím doplnění ze dne 25. 9. 2017) uplatnil zcela nové tvrzení, které po celou dobu správního řízení nezmínil. Konkrétně tvrzení, že již byl v minulosti mučen a s ohledem na zprávy o situaci v zemi původu se obává, že mučení ze strany státní moci by byl vystaven i po návratu do Ázerbájdžánu. Žalobce však ani v doplnění žaloby více nespecifikoval, kdy, kým a proč měl být v minulosti mučen. Neuvedl ani důvod, pro který tuto informaci opomněl ve správním řízení uvést (v řízení před žalovaným naopak na otázku, zda ve své vlasti neměl nějaké problémy se státní správou, policií nebo armádou, odpověděl, že neměl). Tím je podstatně zeslabena věrohodnost tohoto jeho tvrzení.
22. Pokud jde o tvrzení žalobce o hrozbě mučení ze strany státní moci v důsledku nesplacení jeho dluhů, jedná se o ničím nepodloženou spekulaci. Otázkou vůbec je, zda žalobce dosud má nějaké nesplacené dluhy. Žalobce při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že umožnil svému obchodnímu partnerovi, aby na základě plné moci zpeněžil veškerý jeho majetek. Zároveň uvedl, že neví, zda cena za prodané věci pokryla celou výši dluhu. Další otázkou je, zda (a jakým způsobem) by neplnění závazků ze strany žalobce mohlo vést k jeho uvěznění. Nejeví se tedy dokonce ani pravděpodobné, že by žalobce měl čelit trestu odnětí svobody v zemi svého původu. I kdyby tomu tak ale bylo, pak krajskému soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že konkrétně v jeho případě existuje reálné nebezpečí, že bude mučen ze strany ázerbájdžánských bezpečnostních složek. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným sice vyplývá, že v Ázerbájdžánu dochází k mučení ze strany bezpečnostních složek a že ve věznicích panují někdy drsné podmínky (viz zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států Amerických o dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu v roce 2016 a informace žalovaného o bezpečnostní a politické situaci v Ázerbájdžánu ze 14. 12. 2016). Zároveň se však z těchto zpráv jeví, že uvedenému riziku jsou ve zvýšené míře vystaveny osoby, které jsou vězněny z politických či náboženských důvodů. V případě žalobce však neexistuje žádný důvod, který by svědčil tomu, že specificky na něj ázerbájdžánské bezpečnostní složky zaměří svou pozornost.
23. Krajský soud dodává, že žalobce v doplnění žaloby poukazoval i na některé zprávy o zemi původu, které nejsou součástí správního spisu – na zprávu Freedom House: svoboda ve světě 2016, zprávu Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016. Krajský soud nicméně nepovažoval za nutné doplnit dokazování těmito zprávami. Zprávy o zemi původu shromážděné žalovaným splňují podmínky, které na ně klade judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81). Navíc žalobcem citované

závěry ze zpráv, kterých se nově dovolává v doplnění žaloby, v zásadě odpovídají tomu, co je uvedeno již ve zprávách, z nichž při svém rozhodování vycházel žalovaný.

24. Pro úplnost krajský soud doplňuje, že žalobce zjevně nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, stanovené v § 13 a § 14b zákona o azylu. Žalobce neuvedl ani žádné skutečnosti, které by bylo možné považovat za důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu (obsahujícího úpravu tzv. humanitárního azylu).

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. srpna 2018

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce

